जानिक (wie eben) patron. des Kratugit TS. 2, 3, 8, 1. des Åjasthuna Çat. Br. 14, 9, 8, 18 (oxyt.). 19. विनाशस्तु चन्द्रस्य य स्राख्याता म-हासुरः । जानिकनाम विख्यातः सा उभवन्मनुजाधियः ॥ MBr. 1, 2675. 5, 83. Vgl. जानक. — v. l. für जालिक Kår. zu P. 5, 3, 116.

ज्ञानकीय v. l. für जालकीय Kar. zu P. 5,3,116.

রাননিদি (von রনন্দ) patron. des Atjarâti Air. Br. 8,23.

রাননি (wohl von রানন্, partic. von রা) m. N. pr. eines Lehrers Acv. Gruj. 3,4. Verz. d. B. H. No. 452.

जैनिपद (von जनपद) gaṇa उत्सादि zu P. 4,1,86. 1) m. ein Angehöriger des Reichs, Unterthan Trik. 3,2,16. = जानपट् Med. t. 48. स यदा महाराजो जानपदान्मृकीवा स्वे जनपदे यथाकामं परिवर्तत Ç. т. Br. 14,5, 1,20. देयं चीररूतं द्रव्यं राज्ञा जानपदाय तु Jack. 2,86. कृतप्रज्ञञ्च मेधावी बुधा जानपदः श्रुचिः। सर्वकर्मसु यः श्रुडः स मस्त्रं स्रोतुमर्रुति ॥ мвн. 12, 3165. - 2) adj. subst. auf dem Lande wohnend, ein Bewohner des Landes (im Gegens. zu पार Städtebewohner): पार्जानपदाद्य - जनाः N. 26, 30. जानपदं जनम् R. 2,50,4. 111,27. पार्जानपदाः MBH. 1,2828. 3,911. 12,3170. R. 1,1,39. 6,1. RAGH. 5,9. BHAG. P. 4,17,2. नानानग्वास्त-च्यान् पृथाजानपदानिष R. 2,1,30. — 3) adj. die Landbewohner betrefsend, sür sie bestimmt: जातिज्ञानपद्गन्धर्मान् M. 8,41. तथा जानपदं चैव कर्तव्य बक्ज भाजनम् R. 1,12,13 (vgl. तथा पार्जनस्यापि कर्तव्याः — म्रा-वासा: 12). — 4) f. $\hat{\xi}$ a) oxyt. = वृत्ति P. 4,1,42. ein volksthümlicher Ausdruck (erg. म्राख्या)ः बङ्गित्रवर्षस्य ज्ञानपदी त्रिवत्स इति Lîग्.8, 3,9. — b) N. einer Localität, deren Name gleichfalls auf ein जानपदी zurückgeht, gaņa वर्षाादि zu P. 4,2,82. जालपदी v. l. — c) N. pr. einer Apsaras MBs. 1, 5076.

রানपद्कि (wie eben) adj. das Reich —, die Unterthanen betreffend: ন রানपद्कि द्वःखमेकः शाचितुमर्रुसि MBB. 11,71. 12,7464.12496.

जीनराज्य (von जनराजन्) n. Oberherrschaft VS. 9, 40.

ज्ञानवादिक (von जनवाद) adj. vertraut mit dem Gerede der Leute gaņa कथादि zu P. 4,4,102.

जानम्रुति (von जनम्रुत nach Çлйк.) patron.: जानम्रुतिर्रु पात्रायणः Кылы. Up. 4,1,1.

ज्ञानम्रुतेयँ (von ज्ञनम्रुता oder ज्ञानम्रुति) patron. des Aupàvi Çat. Br. 5,1,1,5.7. des Upàvi Ait. Br. 1,25.

र्ज्ञानायन patron. von जन gaņa श्रश्चादि zu P. 4,1,110.

जानार्न (von जनार्न) patron. des Pradjumna MBH. 3,723.

রানি am Ende eines adj. comp. = রানি und রান (= রাঘা P. 5,4, 134): স্থনন্যরানি kein anderes Weib habend RAGH. 15,61. सরানি Rāća-TAR. ed. Calc. 1,258 (सরানি TROYER). प्रिय°, ग्रुभ°, सुन्द्र्° P., Sch. — রানী f. Mutter H. ç. 116. — Vgl. স্থরানি, স্থান্ন্যনী°, হ্রি°, भद्र°, युव°, वि°, वित्त°, सप्त°, सुन्ह्डाा°.

जौनु Un. 1,3. n. (जानुम् MBH. 4,1115. Råga-Tar. 3,345) Siddh. K. 248, b,5 v. u. Knie AK. 2,6,2,23. H. 614 (m.). श्राच्या जानुं द्तिणाता निषयं RV. 10,15,6. Çat. Br. 2,4,2,1. 12,5,1,12. Kātj. Ça. 21,4,16. Sugr. 1, 125,17. 339,7. जङ्गाचाः संघाने जानु नाम 348,16. तस्य जानु द्दा er setzte ihm das Knie auf den Leib Draup. 9,5. MBH. 4,1115. du. VS. 20,8. AV. 10,2,2.3. 9,8,21. Çat. Br. 14,3,1,22. Bhåg. P. 2,1,27. जानुम्यामवनों गला sich auf die Knie werfen MBH. 13,935. Hariv. 7061. Pankat. 236, 9. जितिन्यस्तजानु Råga-Tar. 5,50. तिस्मन् (पुत्रे) जानुचलन्याग्य संज्ञात Pankat. 252,20. श्राजानुवाङ्ग R. 1,1,12. निर्मासजानुद्धियत प्रवास Varah. Врн. S. 67,6. जर्धजानु Çat. Br. 13,8,2,12. जान्वाङ्ग उपविधात 3,2,1,5. जानुद्धै H. 601. TS. 5,6,8,3. Çat. Br. 9, 1,1,11. 12,2,1,3. Brahma-P. in Verz. d. Oxf. H. 17, b, 4 v. u. जानुमाजै Çat. Br. 12,8,2,20. Âçv. Grhj. 2,8. 4,4. bei Pferden: श्रय पर्यपतन्थीमा जानुमिस्ते क्यात्माः N. 19,19. Varah. Br. S. 65,2. — Vgl. ज्ञ, जु.

1. जानुक (von जन्) adj. f. म्रा gebärend: पुमासं क् जानुका भवति gebiert Åpast. beim Schol. zu Kâtj. Ça. 4,1,22.

2. जानुन = जानु gana पावादि zu P. 5,4,29. ेपिट्टे चतुर्डुले VARÀB.
BRH. S. 58, 17. Am Ende eines adj. comp. उर्घ े H. 486. विरूल े 457.
जानुजङ् (जानु + जङ्गा) m. N. pr. eines Königs MBH. 1,230. 13,7684.
जानुप्रकृतिक (von जानु + प्रकृत) adj. durch einen Schlag mit dem
Knie entstanden gana स्तस्यूतादि zu P. 4,4,19. — Vgl. जाङ्गाप्रकृतिक.

जानुमलक (जानु + फ) n. Kniescheibe WILS. जानुमएडल (जानु + म) n. dass. VJUTP. 100.

রানুবিরানু (রানু + বি°) n. das Schliessen und Auseinanderthun der Knie, Bez. einer best. Fechtart Harry. 15978.

ज्ञानेवादिक (von जनवाद) adj. = ज्ञानवादिक; ebenso ज्ञानोवादिक (von जनावा) gaņa कथादि zu P. 4,4,102.

রান্ঘির (viell. রন + ঘিন = হিন) adj. das worüber man übereinge-kommen ist, herkömmlich, gebräuchlich: ত্নৱ বা ম্বন্য রাঘিন সন্থান-দ্বনান বস্থাব্য দুক্রে. Ba. 2,6,2,7.

রান্য (von রানি?) m. N. pr. eines alten Weisen Hariv. 14152 (রহ্নু Langl..).

जाप (von जप्) m. = जप das Flistern, das flisternde Aufsagen eines Gebetes; das auf diese Weise hergesagte Gebet Ġaṭàdh. im ÇKDa. जापं समाप्य R. 1, 31, 31. जापकामप्रायण 51, 27. — Vgl. कार्णजाप.

রাদের 1) (von রাম্) adj. subst. der stisternd Gebete hersagt MBu. 12, 7153. sg. — 2) (von রাম oder রাম) adj. zum stisternd hergesagten Gebet in Beziehung stehend: দেলেন্ MBu. 12, 7249. 7336. — 3) n. ein best. wohlriechendes Holz (v. l. রামের) H. 646.

রাঘন n. = নিম্নন und নির্বন্ন Dhan. im ÇKDn. declining, rejection, dissent; dismitting, completing, finishing Wils. — Nach Wils. vom caus. von র্ঘ্, aber in Wirklichkeit nur die Prakrit-Form von ঘাঘন.

जापिन् (von जप्) adj. am Ende eines comp. flisternd hersagend: मृद्र o Jach. 3,304. सरुस्रशीर्षा o 305.

রাঘ্য 1) partic. fut. pass. von রাণ্ Vop. 26, 12. a) adj. fitsternd herzusagen: यच्छ्रातच्यमया রাঘ্য यत्कर्तच्यं नृभिः Basc. P. 1,19, 38. — b) n. ein flisternd herzusagendes Gebet: न च রাঘ্य प्रवर्तपत् MBa. 13,6232. ররাঘ परमं রাঘ্যम্ Basc. P. 8, 3, 1. — Vgl. রঘ্য. — 2) adj. (von রাঘ)